

[Aksel Larsen.]

Det, der så er spørgsmålet, er dette: Opfylder det lovforslag, vi her behandler, de krav, der blev stillet af folketinget og tiltrådt af regeringen ved den vedtagne dagsorden af 18. marts 1952? Jeg mener ikke, at det gør det. Jeg mener ikke, at det gør det, fordi det begrænser sig til at pålægge skibsrederne en samlet ydelse på 20 mill. kr., hvoraf de vil få halvdelen igen derved, at de har lov til at trække ydelsen fra i deres skattepligtige indkomst. Da man begyndte forhandlingerne om, at skibsfarten på grund af sine ekstraordinært gunstige konjunkturer skulle yde et væsentligt bidrag i konstante penge, opererede selve finansministeren med et beløb på omkring 40 mill. kr. eller 50 mill. kr., som han anså det for rimeligt, at skibsfarten ydede, enten gennem fragtnedsættelser eller på anden måde. Da vi diskuterede sagen her i tinget den 18. marts, forklarede ministeren, at efter hans opfattelse var de 15 mill. kr. alligevel ikke så fejl et resultat at nå til, skønt han altså oprindeligt havde skudt på 40 eller 50 mill. kr., for det drejede sig jo om skibsfartens indtægter i 1950 og ikke om de allerede den 18. marts i år aktuelle indtægter og fortjenester i 1951. Jeg havde henvist til disse kolossale indtægter og fortjenester og fik det svar fra den højtærede finansminister, at det ikke var relevant i denne forbindelse, for i 1950 var skibsfartens indtjening ikke så stor, som den viste sig at have været i 1951. Nej, men så må man, hvis man vil handle i overensstemmelse med dagsordenen af 18. marts og iøvrigt med ret og rimelighed, kigge på skibsfartens indtægter i 1950 og 1951, og det har jeg i sinde at gøre.

Inden jeg gør det, har jeg imidlertid et par ord at sige til det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Han siger, at han og hans parti er modstandere af, at de mange skal blokke de få. Det har jeg fået en levende fornemmelse af gennem det ærede medlems hele holdning, så længe han har været i dansk politik, og jeg har kendt det ærede medlem, fra han begyndte i sin pureste ungdom. Vi er modstandere af, at de få skal blokke de mange, og vi finder, at det er et meget rimeligt og retfærdigt synspunkt. Imidlertid er det ærede medlem hr. Viggo Starcke tilhænger af, at de få, højfinansens mænd og kvinder, skal blokke de mange, og det er den væsentlige grund til, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke går imod selv dette uhyre beskedne lovforslag, som finansministeren er kommet med.

Det ærede medlem forsøger at retfærdiggøre sit standpunkt ved at sige, at der er

forskel på rige folk; foruden de rige, der samler sig rigdom ved særret, findes der dem, der samler sig rigdom ved dygtighed, og det er altså i særlig grad skibsrederne, som oven i købet ikke beslægtet ret meget af Danmarks jord og derfor bør ekstra påskønnes og belønnes af Danmarks rigsdag. Da vi nu ved, at retsforbundet principielt ønsker al skat afskaffet og erstattet med grundskyld, har vi jo gennem det ærede medlem hr. Viggo Starckes udtalelser her fået bevist, at han også ønsker, at skibsfarten skal favoriseres der, for den beslægtet ikke ret meget af Danmarks jord, og derfor kan den ikke komme til at betale ret meget i grundskyld. Jeg vil sige — selvom jeg ved, at det i forhold til det ærede medlem hr. Viggo Starcke er som at slå vand på en vis lavbetnet fugl —, at den snak om dygtighed kan vi lige så godt blive hjemme med. Naturligvis findes der dygtige folk og mindre dygtige. I det bestående samfund er det sådan, at de kloge narrer de mindre kloge og derved bliver rige, men det er samtidig i sig selv en kolossal særret at eje en formue, at eje kapital, på hvad måde man end har fået den. Hvis to mennesker er lige kloge og lige dygtige og den ene ejer en million og den anden ejer ingenting, er det ham med millionen, der bliver mangemillionær; han, der ingenting ejer, har større chance for at fortsætte at gå med sine træsko og være murerarbejdsmand.

Det er en særret at eje samfundets produktionsmidler; den burde ikke eksistere. Det er i kraft af denne særret, som vi desværre har i det bestående samfund, at der eksisterer højfinans og arbejdende befolkning, og det er i kraft af denne særret, at de få ustandselig blokker de mange. Jeg synes, at i det omfang der i det mindste kan lappes lidt på det, ikke ved at stjæle fra de rige, men ved at tage noget af det igen, som de rige har tjent på at udplyndre de fattige, og give det tilbage til de fattige, skal vi gøre det.

Så var det skibsredernes indtægter i 1950 og 1951. Nu er forholdet ikke det, at de var småt kørende i 1950. Jeg har desværre ikke en fuldstændig statistik — for man giver mig vel ret i, at tiden har været knap, og at det samtidig er et handicap, at lovforslagene fra en hvilken som helst regering absolut skal komme i gylp og oven i købet på den ubehagelige måde, at når der gylpes, er det som oftest lovforslag indenfor eet og samme område, der kommer, sådan at man står i den situation, jeg står i i dag, at jeg skal være ordfører den ene gang efter den anden —, jeg har altså desværre ikke en fuldstændig statistik over skibsfartens indtægter ved